

ΕΛΕΝΑ ΜΠΟΛΟΝΑΣΗ

ΟΤΑΝ
ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ
ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΕΦΙΑΛΤΕΣ...

ΜΙΑ ΦΟΡΑ
ΚΙ ΕΝΑΣ
ΦΟΝΟΣ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ
ΑΓΡΙΑ ΓΟΥΡΟΥΝΙΑ

Ήταν αδύνατον να με πάρει ο ύπνος. Στριφογύριζα όλη νύχτα στο κρεβάτι, όπως τα αμνοερίφια στη σούβλα. Ο μοναδικός τρόπος για να μπορέσω να κλείσω τα μάτια μου, έστω λίγα λεπτά, ήταν εκείνος. Αλλιώς θα με έβρισκε το ξημέρωμα να κοιτάζω με τα μάτια καρφωμένα στην ανατολή από το ανοιχτό παράθυρο του δωματίου μου. Οι περισσότεροι βρίσκουν κάτι μαγικό στην ώρα αυτή. Το πρώτο φιλί του ήλιου στο στερέωμα, μια αναγέννηση, μια ελπίδα πως με τη νέα μέρα ξημερώνει μια νέα αρχή. Εγώ απλώς θα έσερνα το κουφάρι μου, όπως κάθε πρωί, στη δουλειά. Χωρίς ύπνο, με το κεφάλι μου βαρύ να σφυροκοπάει και τα άκρα μου να παλεύουν να συντονίσουν τις κινήσεις μου.

Είχα βρει τον μοναδικό τρόπο να κοιμάμαι. Τον πρώτο καιρό, ντρεπόμουν που στην ενήλικη ζωή μου ένωθα ακόμη πως έχω ανάγκη τα παραμύθια. Συνέχιζα να τα διαβάζω όλα, κλασικά, νεότερα, παραμύθια από διάφορες χώρες. Παραμύθια συγγραφέων ή εκείνα της λαϊκής παράδοσης. Τα μελετούσα ξανά και ξανά, σαν να έβαζα να παίζει το ίδιο τραγούδι κάθε βράδυ. Στην αρχή μια πρόσκαιρη ανακούφιση, όπως ένα βύθισμα σε κάτι γνώριμο, μόνο που το βύθισμα εκείνο με έπνιγε προς το τέλος του. Με κούραζε πάντα η ίδια κατάληξη: «...ζήσαν καλά κι εμείς καλύτερα». Το μεγαλύτερο ψέμα για να κλείνουν οι σελίδες και να ακολουθεί ένας γλυκός ύπνος, όμοιος με τον θάνατο. Κανείς

δεν ζει καλύτερα μετά την τελευταία γραμμή. Μόνο αν έχεις δει από κοντά την κακιά μάγισσα, αν έχεις νιώσει την καυτή ανάσα του λύκου, αν έχεις δοκιμάσει σταγόνα σταγόνα το δηλητήριο από το γυαλιστερό μπουκάλι... μόνο τότε ξέρεις πως όταν τελειώνει το παραμύθι, όλα εξακολουθούν να είναι το ίδιο ζοφερά. Έκλεινα το βιβλίο και φανταζόμουν ένα διαφορετικό φινάλε. Η ένταση κορυφωνόταν, τα αυτιά μου βούιζαν, τα χέρια μου έτρεμαν... έπρεπε να κάνω κάτι...

Μια φορά κι έναν καιρό, ήταν τρία πολύ άγρια γουρούνια, που ζούσαν σε έναν λάκκο γεμάτο λάσπη και βρομιά. Ο ιδιοκτήτης της φάρμας τα σιχαινόταν, ούτε να τα πλησιάσει δεν ήθελε, κι όταν έπρεπε να τους ρίξει φαγητό, σκέπαζε τη μύτη και το στόμα του με ένα κατακόκκινο μαντίλι. Ύστερα έβαζε γάντια στα χέρια του και ψηλές γαλότσες. Τόσο πολύ τα σιχαινόταν. Δεν έβλεπε την ώρα να τα σφάξει για να απολαύσει με την οικογένειά του το σκληρό μα νόστιμο κρέας τους. Απλώς έπρεπε να κάνει υπομονή ώσπου να μεγαλώσουν λίγο ακόμα.

Ένα βράδυ, τα γουρούνια αποφάσισαν να το σκάσουν από το αγρόκτημα. Να πάνε να ζήσουν μόνα τους, μακριά από τους ανθρώπους, να γλιτώσουν από τον κτηνοτρόφο μια για πάντα. Για μέρες, όταν ο κτηνοτρόφος απομακρυνόταν, ήσυχος πως τα γουρούνια του μεγαλώνουν εκεί που τα είχε αφήσει, ροκάνιζαν εναλλάξ και με υπομονή τη βάση των πασσάλων που συγκρατούσαν την περίφραξη, προετοιμάζοντας την έξοδο προς την ελευθερία τους. Όταν πια

ήταν σίγουρα πως με ένα γερό και συντονισμένο σπρώξιμο τα ξύλα θα υποχωρούσαν, έβαλαν όλη τους τη δύναμη και διέλυσαν ένα μεγάλο μέρος της περιφραξης.

Άρχισαν αμέσως να τρέχουν προς το δάσος, κρατώντας από ένα ώριμο φρούτο στο στόμα, εφόδια που είχαν φυλάξει για τις πρώτες ώρες πείνας που προβλέπονταν. Το μαύρο σκοτάδι έκανε ακόμα πιο δύσκολη την αναζήτηση τροφής και θα έπρεπε σύντομα να φτιάξουν και μια στέγη για να προστατεύονται από το κρύο και τη βροχή. Τότε ήταν που για πρώτη φορά μάλωσαν άσχημα μεταξύ τους. Άρχισε το ένα να ορμάει στο άλλο και να χτυπιούνται σαν να ήταν οι χειρότεροι εχθροί, λησμονώντας πως ο πραγματικός κίνδυνος βρισκόταν έξω, στο δάσος. Οι πληγές τους μάτωναν, όμως δεν έλεγαν να συμφωνήσουν για τα υλικά που θα χρησιμοποιούσαν για να φτιάξουν το καταφύγιο τους. *Άχυρα, έλεγε το πρώτο γουρούνι. Τα βρίσκουμε εύκολα, μεταφέρονται εύκολα, είναι ζεστά και απαλά. Σε μία ώρα θα έχουμε ξεμπερδέψει. Λάσπη, έλεγε το δεύτερο, είναι πιο σταθερή από το άχυρο, θα κρατήσει περισσότερο και δεν θα περνάει ο αέρας στο σπίτι μας. Είστε ηλίθιοι, με τούβλα θα το φτιάξουμε,* έλεγε το τρίτο με μια σιγουριά που περισσότερο εκνεύριζε παρά έπειθε τα αδέρφια του.

Κι όσο τα τρία ζώα πάλευαν μεταξύ τους, ένας λύκος άρχισε να ουρλιάζει μέσα στη νύχτα, άγρια πουλιά πετούσαν πάνω από τα κεφάλια τους και το λιγοστό φως του φεγγαριού που κατάφερνε να διαπεράσει τις φυλλωσιές των δέντρων γιγάντωνε περισσότερο τις σκιές, σχηματίζοντας ένα σκηνικό απόκοσμο. Τότε, το μικρότερο από τα τρία είχε μια ιδέα που τους φάνηκε μεγαλοφυής.

«Γιατί να κάτσουμε να φτιάξουμε χαμόσπιτα με άχυρα, λάσπες και τούβλα; Γιατί να κουραζόμαστε όταν μπορούμε να ζήσουμε σαν βασιλιάδες σε ένα μεγάλο, αληθινό σπίτι με όλες τις ανέσεις;»

«Και πού θα το βρούμε αυτό, ρε εξυπνάκια;» ρώτησε το μεσαίο γουρούνι.

«Το σπίτι του ανθρώπου» απάντησε εννοώντας τον κτηνοτρόφο.

«Και θα μας αφήσει;» αναρωτήθηκε ο μεγάλος αδελφός. «Δεν είδες πόσο μας μισεί; Για φαγητό προοριζόμαστε, όπως και οι προηγούμενοι από μας».

Το γουρουνάκι έξυσε το κάτω μέρος της μουσούδας του, τεντώνοντας τα πόδια του τόσο πολύ, που κόντεψε να πέσει. Έπειτα πήρε σοβαρό ύφος και είπε:

«Θα σκοτώσουμε τον άνθρωπο. Κι όχι μόνο θα τον σκοτώσουμε, θα τον κάνουμε να πληρώσει για το πώς μας φερόταν τόσο καιρό».

Τα τρία γουρούνια επέστρεψαν στο αγρόκτημα, πέρασαν στην εσωτερική πλευρά της περιφραξής και τη στερέωσαν πρόχειρα για να μην καταλάβει ο «άνθρωπος» πως ήταν κατεστραμμένη. Ίσα που πρόλαβαν να κυλιστούν στη λάσπη και να πάρουν τις συνηθισμένες τους θέσεις, έτσι που τίποτα να μη φανερώνει πως είχαν πραγματοποιήσει μια μικρή απόδραση. Τον είδαν από μακριά να φοράει το κατακόκκινο μαντίλι, τις γαλότσες και τα γάντια του. Πλησίαζε ανυποψίαστος, κρατώντας μια σακούλα γεμάτη σάπια φρούτα και αποφάγια της προηγούμενης μέρας για να τα ρίξει στα γουρούνια του. *Δεν θα το φας; Άσ' το για τα γουρούνια. Χαλασμένο; Άσ' το, θα το φάνε τα γουρούνια.*

Ας τα φάνε όλα, προτού τα γδάρουμε και τα φάμε εμείς, γελούσε με τον γιο του και τη γυναίκα του, καθώς μάζευαν τα υπολείμματα των γευμάτων τους για τα ζωντανά.

«Ηρθε η ώρα για ένα καλύτερο γεύμα, δεν νομίζετε;»

«Αντί να μας φάει εκείνος, θα τον φάμε εμείς», μουρμούρισαν μεταξύ τους ενώ κοιτάζονταν συνωμοτικά, με κομμένη την ανάσα.

Ο κτηνοτρόφος έκανε να ανοίξει την πόρτα. Του φάνηκε σαν να κουνιόταν περίεργα και τη δοκίμασε λίγο με τα χέρια του για να δει αν αντέχει. *Μάλλον θέλει επισκευή*, είπε από μέσα του, βλαστημώντας που όλο δουλειές έβγαιναν κι εκείνος δεν είχε χρόνο και αντοχές για όλα αυτά. Μπήκε στον λάκκο και πλησίασε προς το σημείο όπου τους πετούσε κάθε μέρα το φαγητό τους. Τα τρία γουρουνία σηκώθηκαν όρθια και τον περικύκλωσαν. Το ένα στάθηκε ακριβώς μπροστά στην είσοδο της περιφραξης, εμποδίζοντάς τον να διαφύγει προς τα έξω. Ο άνθρωπος πήγε να τρέξει. Όπως έκανε δύο μεγάλες δρασκελιές, γλίστρησε κι έπεσε με τα μούτρα στις λάσπες.

Αν και ίσα που είχε προλάβει να ακροπατήσει η άνοιξη, έβραζε ο τόπος από τη ζέστη. Δύο ώρες μακριά από την τσιμεντωμένη πρωτεύουσα και ανάμεσα σε τόσα δέντρα, περίμενε κανείς πως θα φυσούσε έστω λίγο δροσερό αεράκι. Ο ήλιος έπεφτε κάθετα πάνω στα κεφάλια τους και ο ιδρώτας έσταζε μέσα από τις προστατευτικές στολές, μουσκεύοντας όλο τους το σώμα.

Μέρα που βρήκε να πεθάνει, θα πεθάνει κι εμάς, βλαστημούσε την τύχη του ο αστυνόμος Πετρίδης, προσπαθώντας να κάνει αέρα με μια αυτοσχέδια βεντάλια, αποστρέφοντας το βλέμμα του από τη σκηνή του εγκλήματος. Γιατί φόρεσα τόσα ρούχα;

Ούτε που είχε ακούσει ποτέ για την Κάτω Τιθορέα, μέχρι που τον παρακάλεσαν να πάει άρον άρον για το «συμβάν». Δεν είχαν και κάθε μέρα φόνους στο χωριό. Ο Πετρίδης, αν και καλυμμένος με τη μάσκα, θα ορκιζόταν πως του μύριζε το πτώμα, παρόλο που δεν είχαν περάσει παρά ελάχιστες ώρες από τη δολοφονία. Η ομάδα του είχε προχωρήσει στο εσωτερικό του αγροκτήματος, ακολουθώντας μορφή αναζήτησης πλέγματος, αναζητώντας όποια στοιχεία θα μπορούσε να είχε αφήσει πίσω του ο φονιάς του κτηνοτρόφου. *Αν δεν τα έχουν φάει όλα τα γουρούνια, μονολογούσε με μια έκφραση αηδίας, μα πώς μυρίζει έτσι εδώ πέρα;*

Οι αστυνομικοί όργωναν από άκρη σ' άκρη και σε δύο κατευθύνσεις τον χώρο, ενώ ταυτόχρονα γινόταν φωτογράφιση και καταγραφή ευρημάτων. Λίγο παραπέρα, η Δάφνη Ευσταθίου, σύζυγος του θύματος, περιέγραφε με κάθε λεπτομέρεια όσα συνέβησαν από το προηγούμενο βράδυ μέχρι την ώρα της ανακάλυψης του πτώματος.

«Αστυνόμε μου, εμείς εδώ κοιμόμαστε νωρίς νωρίς. Και ο Στάθης μου ακόμη νωρίτερα. Σηκώνεται αχάραγα να ταΐσει τα ζωντανά. Δεν έχουμε και πολλά πια, κάτι οι αρρώστιες που πέσανε, κάτι που ο Στάθης μου δεν είχε πια πολλά κουράγια, λίγα γουρούνια μας έμειναν, οι κότες μας εκεί πέρα και λίγα πρόβατα».

Φλυαρούσε κάνοντας τον Πετρίδη να χάσει την υπομονή του.

«Αυτά δεν μας αφορούν. Πότε είδατε το θύμα τελευταία φορά;»

«Το βράδυ που ξάπλωσα. Κοιμόταν βαριά, όπως πάντα. Ροχάλιζε κιόλας. Έντεκα ήταν η ώρα. Είχα βάλει για ύπνο τον Μάρκο και πήγα να ξεκουραστώ κι εγώ. Πολύ δύσκολα τους βάζουν στα μαθηματικά, αστυνόμε μου. Ούτε εγώ δεν μπορώ να τα λύσω και πάει μόνο Δ' δημοτικού. Το πρωί σηκώθηκα να πάω τον μικρό σχολείο, ο Στάθης είχε ήδη φύγει».

«Προσέξате αν βρισκόταν στο αγρόκτημα;»

«Ήμουν φουριόζα. Γύρισα να μαγειρέψω. Γεμιστά έφτιαξα, αν θέλετε να σας φιλέψω κιόλας, τόσοι άνθρωποι εδώ, κάνετε τη δουλειά σας. Και τόσες ώρες νηστικοί, κρίμα, ντρέπομαι...»

Ο Πετρίδης ξέσφιξε τον γιακά του, ελπίζοντας να δροσιστεί λίγο, όμως φούντωνε όλο και περισσότερο. Όσο κι αν το απέφευγε, ήταν ώρα να μπει στον λάκκο για τα γουρούνια και να επιθεωρήσει το πτώμα. Δεν είχε χειρότερο από νεκρούς που πέθαναν σε λάθος τόπο και χρόνο, όπως έλεγε. Περπάτησε πάνω στα βήματα των αντρών της ομάδας του, λαμβάνοντας όλες τις απαραίτητες προφυλάξεις για να αποφύγει οποιαδήποτε πιθανή επιμόλυνση της σκηνής, και πλησίασε το πτώμα.

«Άνδρας λευκός, ονόματι Στάθης Παππάς, μετρίου αναστήματος σε πρηνή στάση...» ξεκίνησε να υπαγορεύει. «Το σώμα του είναι καλυμμένο με λάσπη, άχυρα και τούβλα, ενώ σε πρώτη φάση είναι ορατά μόνο τα άκρα του

θύματος, κατασπαραγμένα στα γυμνά τους σημεία από τα γουρούνια. Το κρανίο του έχει συνθλιβεί με αμβλύ όργανο, πιθανώς ένα από τα τούβλα».

Αυτό που του έκανε εντύπωση ήταν πως φορούσε ολοκαίνουριες γαλότσες, σαν να μην είχε ποτέ πατήσει στο χωράφι ή σε οποιαδήποτε άλλη επιφάνεια.

«Να ερωτηθεί η γυναίκα του για τις γαλότσες» έδωσε αμέσως οδηγία «αν τις είχε αγοράσει πρόσφατα».

Τα γάντια εργασίας στα χέρια του έμοιαζαν, επίσης, καινούρια ενώ γύρω από τη μύτη και το στόμα του είχε ασφυκτικά δεμένο ένα κόκκινο μαντίλι.

«Τα υπόλοιπα, παιδιά, ο ιατροδικαστής. Δεν ξέρουμε ακόμη αν ο θάνατος προήλθε από το χτύπημα, από την αιμορραγία, από ασφυξία ή ποιος ξέρει τι άλλο. Τα γουρούνια πού είναι;» ρώτησε περιμένοντας κάποιος να του απαντήσει.

«Αστυνόμε, δεν έχουν βρεθεί ακόμη. Μάλλον ο δράστης άφησε ανοιχτή την πόρτα της περίφραξης και το έσκασαν».

«Υπάρχει περίπτωση και να βρίσκονται μαζί με τον δράστη. Θέλω να ψάξετε στην περιοχή. Είναι οικόσιτα, ίσως να μην έχουν πάει μακριά. Τελειώνετε» απευθύνθηκε στην ομάδα του δείχνοντας την εξωτερική σκηνή εγκλήματος «να τον πάρουν αποδώ και να φύγουμε πριν μας πιάσει η νύχτα». Έπειτα κατευθύνθηκε γρήγορα προς την πίσω αυλή της αγροικίας για να αδειάσει το περιεχόμενο του στομάχου του, που με το ζόρι κρατούσε τόση ώρα. *Πότε έγινε τόσο ευαίσθητος*, αναρωτήθηκε ενώ σκούπιζε το πρόσωπό του με ένα μαντίλι.

Η σύζυγος του θύματος όλη εκείνη την ώρα τον παρακολουθούσε από το παράθυρο της κουζίνας της.

«Αστυνόμε, πρέπει να πάω να πάρω τον γιο μου από το σχολείο και να τον αφήσω σε μια φίλη. Καλύτερα να μη δει έτσι τον Στάθη».

«Να καλέσω έναν παιδοψυχολόγο. Τον πατέρα του έχασε, θα βοηθήσει να το διαχειριστείτε» της είπε προσπαθώντας να κρύψει την ταραχή του.

«Ξέρετε, δεν ήταν πατέρας του» τον διόρθωσε και συνέχισε να τοποθετεί τα γεμιστά σε τάπερ. Θα μοίραζε και στις γειτόνισσες, όπως έκανε πάντα.

Μόλις τελείωσαν την έρευνα στον εξωτερικό χώρο, ο Πετρίδης έδωσε εντολή να ψάξουν μέσα στο σπίτι για οτιδήποτε θα μπορούσε να υποδείξει τον ένοχο. Ένα πιθανό σημειωματάριο, κάποιες αποδείξεις, κάτι που να φανέρωνε με ποιον είχε δοσοληψίες το θύμα, μιας και η σύζυγός του δεν φαινόταν να έχει την παραμικρή ιδέα.

Είχε αρχίσει να σουρουπώνει. Η μέρα μεγάλωνε. Ο ήλιος έδνε κάθε μέρα κι ένα λεπτό αργότερα και αυτό το καταλάβαινε πρώτος ο μικρός Μάρκος, που είχε αυστηρή οδηγία να μαζεύεται στο σπίτι μόλις ο ήλιος εξαφανιζόταν πίσω από το βουνό. Καθόταν με τις ώρες και τον κοιτούσε, κάποιες φορές του μιλούσε κιόλας, παρακαλώντας τον να περιμένει λίγο ακόμη, να κρατηθεί γραπωμένος από το στερέωμα έστω λίγα ακόμα, σωτήρια για εκείνον, λεπτά. Τυπικός όμως, ο ήλιος πάντα χανόταν και το παιδί γύριζε μαραζωμένο στο σπίτι. Η μητέρα του τον έστελνε αμέσως να πλυθεί και να κάνει επανάληψη τα μαθήματά του πριν

από το βραδινό, όπου έτρωγαν όλοι μαζί στο τραπέζι της κουζίνας. Τον ενοχλούσε το σχήμα εκείνου του τραπεζιού. Ήταν τετράγωνο. Έτσι, οι πλευρές του είχαν όλες την ίδια απόσταση η μία από την άλλη κι αναγκαζόταν να βρίσκεται κοντά στον πατριό του, τον Στάθη. Δεν του άρεσε η μυρωδιά του και σε τίποτα δεν θύμιζε τον πατέρα του. Όχι, σε τίποτα δεν θα μπορούσε να συγκριθεί με τον πατέρα του. Κοιτούσε τα χέρια του με τις βαθιές αυλακώσεις από τις αγροτικές εργασίες κι αναρωτιόταν γιατί ήταν πάντα τόσο μαύρα, αφού τον έβλεπε να τα πλένει με σκόνη πλυντηρίου κάτω από τη γούρνα. Τον ενοχλούσε και ο τρόπος που μασούσε το φαγητό του, ο τρόπος που πλατάγιζε τη γλώσσα του, με κάθε μπουκιά που λαίμαργα έβαζε στο στόμα. Κανείς δεν θα μπορούσε να γίνει ο πατέρας του, κι όσο περισσότερο του έλειπε, τόσο μισούσε τον Στάθη, κυρίως όταν του έδινε προστάγματα, λες και είχε το δικαίωμα να το κάνει.

Η Δάφνη, η μητέρα του, είχε δεν είχε πατήσει τα σαράντα κι είχε ήδη κάνει τα σαράντα στον πρώτο της άντρα, όπως έλεγε και η ίδια για να διασκεδάσει το πένθος της. Ο Στάθης ήταν ο δεύτερος άντρας που έχανε. Με κανέναν όμως δεν φαινόταν να είναι πραγματικά ευτυχισμένη. Έτσι, όταν πέθανε ο πατέρας του Μάρκου, δεν έχυσε ούτε ένα δάκρυ, όπως και για τον Στάθη, παρόλο που ο θάνατός του ήταν τόσο άγριος. Ακόμα και στη θέα του λιωμένου του κρανίου, δεν έχασε το ενδιαφέρον της για τη μαγειρική ούτε άλλαξε καθόλου τη ρουτίνα της. Μόνο που σκεφτόταν, ώρες μετά το «συμβάν» όπως το έλεγε και η ίδια, να μετακομίσουν και πάλι στην Αθήνα. Δεν είχε κανέ-

να λόγο να παραμείνει πια στο χωριό και η αγροτική ζωή καθόλου δεν της είχε ταιριάζει από την πρώτη στιγμή. Οι πιο ηλικιωμένοι συγχωριανοί της, μόλις πέθανε ο Στάθης, άρχισαν να την κοιτούν καχύποπτα και να σχολιάζουν συνωμοτικά μέσα από τα μισάνοιχτα χείλη τους για τη *μαύρη χήρα, τη γυναίκα αράχνη, τη φαρμακομούνα*. Η Δάφνη κατάλαβε πως ποτέ δεν τη συμπάθησαν και πολύ τελικά.

ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΚΙ ΕΝΑΣ ΦΟΝΟΣ

Για να αποκοιμηθεί, ξαναγράφει το τέλος των παραμυθιών.
Μόνο που στα δικά του παραμύθια κανείς
δεν ζει καλύτερα μετά την τελευταία γραμμή.

Ένας κατ' εξακολούθηση δολοφόνος που γράφει
τις ιστορίες όχι με μελάνι, αλλά με αίμα.
Τα μόνα που αφήνει πίσω του είναι μια σκισμένη σελίδα
και ένα κόκκινο αντικείμενο.

Ο αστυνόμος Πετρίδης και η ομάδα του κυνηγούν
τον παραμυθά μέσα σε έναν λαβύρινθο συμβόλων και σκιών.
Κάθε στοιχείο τούς φέρνει πιο κοντά... ή μήπως όχι;
Ο χρόνος πριν από τον επόμενο φόνο τελειώνει.

*«Έγραψα το παραμύθι μου έτσι όπως μόνο εγώ ξέρω.
Με το σωστό τέλος.
Εκεί που ο καθένας παίρνει ό,τι του αξίζει...»*

**Αν η παντοδυναμία είχε γεύση,
εκείνος έφαγε με λαχτάρα μέχρι την τελευταία μπουκιά.**